

at Rekviritus strax, naar han har faaet Advarsel, skal kunne fremsætte sin Indsigelse, og, forsaavidt den er af en saadan Betskaffenhed, at Fogden ikke finder strax at kunne forfaste den, skal han, forinden Videre foretages, underrette Rekvirenten om, at Indsigelse er fremkommen, og give Parterne Leilighed til at udtale sig derom. Som jeg har fremhævet i Udoalgets Betænkning, er det en ganske naturlig Opfattelse af den Advarsel, der gives Rekviritus med 3 Dages Varsel, at den gaar ud paa at give ham disse 3 Dage til at betænte sig paa, om han vil betale, eller om han, hvis han har Indsigelser, vil komme frem med dem. At sige til en Mand: nu advare vi Dig om, at vi om 3 Dage gjøre Udpantning, og saa at affære ham de Indsigelser, som han har, netop medens Fristen løber, forekommer mig at være modsigende. Jeg skal gjøre opmærksom paa en Omstændighed, der vil gjøre det særlig magtpaaliggende for Rekviritus at kunne fremkomme med sine Indsigelser, det er, at i de Udpantningstilfælde, hvor Sognefogden forestaar Udpantningen, kan Indsigelsen ikke komme frem under selve Forretningen, eller Sognefogden skal intet Hensyn tage til den, men foretage Udpantningsforretningen, og altsaa skal Rekviritus, selv om han har en lovlig, meget velbegrunder Indsigelse, f. Ex. at han kan fremlægge Kvittering for, at han har betalt det Beløb, der affordres ham, ikke kunne komme frem dermed under selve Forretningen, men skal vente, til Udpantningen er foretagen, og saa først kunne komme frem med Indsigelsen. At forbyde, at en saadan Indsigelse fremkommer strax efter, at Rekviritus har faaet denne Advarsel, vil for Rekvirentens Vedkommende medføre den Ulempe, at der kan paalægges ham et Ansvar, som han maatte hellere end gjerne vil undgaa, idet han muligvis kan have overset, at Rekviritus kan have Indsigelser, og hellere end gjerne vil komme til Kundskab om, hvorvidt der haves saadanne, medens dog Forholdet kan være saaledes, at han ikke ønsker privat at henvende sig til Rekviritus, ligesom denne kan ønske ikke at henvende sig til Rekvirenten for at bede om godt Veir eller fremkomme med nogen Indsigelse. Altsaa kan Rekvirenten komme til, efterat Udpantningen er foretagen, at betale for Lort, Kreditpilde, og Gud ved hvad, for en Forretning, som han maatte hellere vilde have afsaldet, saafremt han havde faaet at vide, at der haves Indsigelse derimod. For Rekviritus vil Sagen stille sig saaledes, at han ikke gjerne ser, at Fogden med Bidner skal komme hjem i hans private Bolig. Dette er i Almindelighed Jolk ubehageligt; man antager, at allerede den Omstændighed, at Fogden kommer med sin hele Flok, medfører Lort og Kreditpilde, og Rekviritus maa naturligvis ønske at undgaa denne Lort ved strax at kunne fremsætte sin Indsigelse for Fogden efter at have faaet Advarselen. Hvad endelig Fogden

angaar, saa er det heller ikke for ham nogen Behagelighed at skulle foretage en Reise ud i Landet uden nogenformhelst Nytte. I Almindelighed maa man forudsætte, at Rekvirenten ikke er tilstede, og som oftest vil da Fogden, naar den fremkommer Indsigelse, være nødt til at give Udsættelse og saaledes give Parterne Leilighed til at møde til en anden Tid. Det forekommer mig saaledes at være i alle Parter's Interesse, at Indsigelser faae Lov til at fremkomme strax, og jeg kan oprigtig talt ikke se, hvilke Indvendinger der kan gjøres herimod. Det kan ikke indvendes, at der derved fremkaldes en Forhaling, thi jeg gientager, at hvad jeg ønsker, og hvad jeg tror, at der vil blive opnaaet ved Vædringsforslaget, er, at der gives Indtænte i de Undtagelsestilfælde, hvor han har Indsigelser, Leilighed til at fremkomme dermed 3 Dage, førend Lovudkastet vil indrømme det. — De Betragtninger, jeg her har gjort gjældende, tjene tillige til Motivering for det Vædringsforslag, som jeg under Nr. 17 har stillet til § 7, idet jeg blot skal bemærke, at naar jeg har forelaaet at begynde Paragrafen saaledes: „Naar Fogden foretager Udpantningsforretning, kan Styldneren under Forretningen fremsætte enhver lovlig Indsigelse mod Udpantningen og fordr samme afgjort ved Fogdens Kjendelse,“ saa er dette et nogenlunde fylldigt og adekvat Udtryk for de Tanker og den Opfattelse, der netop ere fremsatte i Lovudkastets Motiver, hvorimod § 7, som den nu staaer redigeret fra Ministeriets Side, ikke er egnet til at hæve den Tvivl, der tidligere har været tilstede, og som ogsaa Motiverne selv omtale, nemlig om, hvor vidt Fogdens Kompetence gaar med Hensyn til de Indsigelser, der kunne fremsættes under Udpantningsforretningen, om der mulig er visse Indsigelser, som der ikke skal tages Hensyn til. Slutningen af mit Forslag til § 7 fra de Ord „Er Rekvirenten ikke mødt“ er ikke Andet end, hvad Udoalgets Flertal har stillet Forslag om under Nr. 18 og 19. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 21 skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der her er indløbet en Feiltagelse, idet Ordet „hvilkenformhelst“ selvsjælgelig skal blive staaende. — Endelig har jeg et særligt Mindretalsforslag at omtale, nemlig Forslaget under Nr. 25, hvor der staaer, at der i Stedet for Ordene „Forsaldstiden er indtraadt“ skal sættes „Fordringen er forfalden.“ Naar ærede Medlemmer ville læse den paagjældende Sætning i Paragrafen igjennem, ville De se, at deri findes en, som det forekommer mig, meget stuyg Tautologi eller ligefrem Gjentagelse af det samme. Der staaer nemlig i § 13: „naar Forsaldstiden er indtraadt enten paa Grund af Dpigelse eller, fordi det Tidspunkt, der i Pantebrevet er fastsat som Betalingstermin, er kommet“, og altsaa fordres der, at Forsaldstiden er kommen, fordi den i Fordringen fastsatte Betalings- tid eller Forsaldstid er kommen. Jeg kan ikke er-